

**Επιστροφή στην Ανάπτυξη:
Οι δυνατότητες της ελληνικής οικονομίας και το νέο οικονομικό
περιβάλλον**

Αγαπητοί Σύεδροι, καλημέρα σας,

Και ενώ όλα τα στοιχεία έδειχναν, ότι θα αφήναμε πίσω μας την πιο βαθιά ύφεση της ελληνικής οικονομίας, μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και πρωτοφανή σε παγκόσμιο επίπεδο και ότι σύντομα θα αρχίζαμε μια εκπληκτική ανάπτυξη, (2,9% το 2015 και 3,6% το 2016), όπως προέβλεπαν η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και όλοι οι Διεθνείς Οργανισμοί, εμείς πάλι ξαναγυρίσαμε στην τόσο προσφιλή μας μέθοδο της διαχείρισης της πολιτικής και της οικονομικής μας μιζέριας. Την ώρα που τα μέτρα ποσοτικής χαλάρωσης της ΕΚΤ έριξαν τα επιτόκια σε ιστορικά χαμηλά (0,05%) και ενώ χώρες που είχαν υπαχθεί σε ειδικά μνημονιακά προγράμματα δανείζονται με αρνητικά επιτόκια, για μας οι αγορές είναι κλειστές, με επιτόκια από 12% για τα δεκαετή έως 28% για τα τριετή ομόλογα. Και σκιαμαχούμε με εθνική περηφάνια, για το αν ο ελάχιστος μισθός θα είναι 586 ή 751 ευρώ, όταν σήμερα ο μισθός αυτός στην Ιρλανδία είναι 1.462 €, στην Ολλανδία και στο Βέλγιο 1.502 € και στο Λουξεμβούργο 1.923 €. Και φλυαρούμε, αν το ασφαλιστικό μας σύστημα θα διατηρηθεί όπως είναι ή θα αλλάξει, όπως επιβάλλεται, αφού πέρυσι επιχορηγήθηκε από τον κρατικό προϋπολογισμό κατά 14,5 δισ. €, όταν το σύνολο των φόρων ήταν σχεδόν 47 δισ. €, δηλαδή το 30% από αυτούς κάλυψε ανάγκες του ασφαλιστικού συστήματος, παρά το τεράστιο ύψος των ασφαλιστικών εισφορών κατά 40% που πληρώνουν οι εργαζόμενοι και οι επιχειρήσεις. Οι αριθμοί είναι αμείλικτοι και πρέπει, επιτέλους, να δούμε την αλήθεια.

Πρέπει να κατανοήσουμε, ότι η ένταξη μας στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα το 1981 και στην Ευρωζώνη το 2002 δημιούργησε τεράστια πλεονεκτήματα και ευκαιρίες τις οποίες ουδέποτε αξιοποιήσαμε. Ποτέ δεν είδαμε την ένταξη μας στους Θεσμούς της μεγαλύτερης οικονομικής και κοινωνικοπολιτικής ένωσης του κόσμου σαν μία πρόκληση αναδιοργάνωσης και αποδοτικότερης λειτουργίας του κράτους, ποτέ δεν προδιαγράψαμε τον πραγματικό ρόλο του κράτους και των επιχειρήσεων, μέσα σε ένα σύγχρονο και παγκόσμιο περιβάλλον. Το κράτος έχει σκοπό να εξασφαλίζει της κατάλληλες συνθήκες υγιούς λειτουργίας των επιχειρήσεων, ώστε αυτές να δημιουργήσουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο πλούτο, από τη δίκαιη κατανομή του οποίου εξαρτάται το βιοτικό επίπεδο των πολιτών και οι παροχές του κράτους προς αυτούς, όπως είναι η παιδεία, η υγεία κ.λπ.

Και τώρα ήρθε η ώρα να προσαρμοστούμε βίαια στην πραγματικότητα. Το να έχεις κοινό νόμισμα με τις μεγαλύτερες χώρες της Ευρώπης είναι τεράστιο πλεονέκτημα, άλλα το νόμισμα αυτό απαιτεί αυξημένη ανταγωνιστικότητα, που κυρίως πρέπει να προέρχεται από την υψηλή αποδοτικότητα των λειτουργιών του κράτους και των επιχειρήσεων. Διαφορετικά, θα πρέπει να υποτιμηθούν δραματικά οι μισθοί και η ζωή των ανθρώπων να εξομοιωθεί με επίπεδα ασιατικών χωρών, προκειμένου η οικονομία να είναι ανταγωνιστική. Άρα το κλειδί είναι η αναδιοργάνωση του κράτους. Αυτό απαιτεί έμπνευση,

σχέδιο, τόλμη και δράση, καθώς και διακυβερνητική προσήλωση στον στόχο αυτό.

Για να δούμε, ειδικά σήμερα, μετά από τόσες θυσίες, που βρίσκεται το επίπεδο οργάνωσης και απόδοσης του κράτους. Σύμφωνα με τους δείκτες ανταγωνιστικότητας του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ (World Economic Forum) για το 2014, η χώρα μας ενώ κατατάσσεται πρώτη παγκοσμίως σε μεταρρυθμίσεις, κατέχει την εξευτελιστική, για ευρωπαϊκή χώρα και μέλος της ευρωζώνης, 81^η θέση στο σχετικό πίνακα, μεταξύ 144 χωρών, με 1^η την Ελβετία, 2^η τη Σιγκαπούρη, 3^η τις ΗΠΑ, 4^η τη Φινλανδία και 5^η τη Γερμανία. Η Σουηδία είναι 10^η, η Νορβηγία 11^η και η Δανία 13, έτσι, για να βλέπουμε τι γίνεται γύρω μας, με χώρες του ίδιου μεγέθους, που έχουν άριστα κοινωνικά και εκπαιδευτικά συστήματα και διακρίνονται διεθνώς για την καινοτομία και την ανάπτυξή τους.

Εδώ έχει σημασία, να αναλύσουμε τη θέση μας στο δείκτη αυτόν και να σταθούμε σε κάποιους επιμέρους δείκτες, προκειμένου να δούμε πού πάμε και να εστιάσουμε την προσοχή μας στους παράγοντες που μας επηρεάζουν αρνητικά. Η χώρα μας, με βάση τους δείκτες αυτούς, στο μακροοικονομικό περιβάλλον κατατάσσεται 135^η, στην ανάπτυξη χρηματοοικονομικής αγοράς 130^η, στην αποδοτικότητα της αγοράς εργασίας 118^η και στην κυβερνητική αποδοτικότητα 129^η. Δηλαδή, στους βασικότερους δείκτες της οικονομικής ανάπτυξης η κατάσταση είναι, στην κυριολεξία, τραγική, αφού δίχως τράπεζες και χωρίς την κατάλληλη εργατική νομοθεσία και τις εποπτικές της υπηρεσίες, αλλά και σε ένα δυσμενέστατο οικονομικό περιβάλλον, δεν είναι δυνατόν να λειτουργήσει και να αναπτυχθεί μια επιχείρηση.

Οι προαναφερόμενοι δείκτες είναι τελείως αποκαλυπτικοί για την οικονομική, αλλά και την κοινωνική κατάσταση που βιώνουμε. Και έχει σημασία να επισημάνουμε, ότι ενώ ο γενικός δείκτης κατάταξης στον πίνακα ανταγωνιστικότητας του WEF βρίσκεται στην 81^η θέση, ο δείκτης της κυβερνητικής αποδοτικότητας είναι στην 129^η. Αυτό σημαίνει πολλά και το βιώνουμε καθημερινά με χίλιες παραστάσεις.

Φανταστείτε, ότι το κράτος μαζεύει τα αποθεματικά και τα διαθέσιμα των Δημοσίων Οργανισμών για να πληρώσει τις υποχρεώσεις του και ουσιαστικά έχει κηρύξει στάση πληρωμών στο εσωτερικό, αλλά ακόμα δεν έχει ανοίξει το πρόγραμμα του ΕΣΠΑ του 2014, εγκλωβισμένο στην τεράστια ανεπάρκεια και γραφειοκρατία του Δημοσίου. Επίσης, ψηφίζονται δεκάδες φορολογικοί νόμοι και τροποποιήσεις νόμων κάθε χρόνο – 23 νόμοι και 248 αλλαγές νόμων σε μία τριετία, από το 2011 μέχρι το 2013, νούμερα για ρεκόρ Γκίνες-, και τώρα πάλι συζητάμε για νέους φορολογικούς και επενδυτικούς νόμους.

Αξίζει όμως να δούμε ακόμα, ποιοι είναι οι δείκτες και πόσο άλλαξαν από την προηγούμενη κατάταξη του έτους 2013. Οι πιο σημαντικοί δείκτες που επηρεάζουν την ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων στη χώρα μας είναι η Πρόσβαση στο τραπεζικό σύστημα κατά 22,4% (προηγ. 13,8%), η Μη αποδοτική κυβερνητική γραφειοκρατία κατά 19,8% (προηγ. 22,1%), η Φορολογική νομοθεσία κατά 16,4% (προηγ. 11,8%), η Πολιτική αστάθεια κατά 14,2% (προηγ. 10,6%), οι φορολογικοί συντελεστές κατά 9,4% (προηγ. 8,5%),

η Διαφθορά κατά 4,3% (προηγ. 13%), η Ανελαστική εργατική νομοθεσία κατά 4,1% (προηγ. 8,2%) και η Ανεπάρκεια παρεχομένων υποδομών κατά 2,6%.

Αν αθροίσουμε τη χαμηλή πρόσβαση στο τραπεζικό σύστημα 22,4%, τη γραφειοκρατία 19,8%, τη φορολογική νομοθεσία 16,4%, την πολιτική αστάθεια 14,2%, τότε θα βρεθούμε μπροστά σε μία πραγματική αποκάλυψη. Το άθροισμα αυτών των δεικτών – παραγόντων είναι 72,80%. Δηλαδή η επίλυση του μεγαλύτερου μέρους του προβλήματος ανάπτυξης της χώρας δεν χρειάζεται καθόλου χρήματα, παρά μόνο πολιτική σταθερότητα και προσήλωση στους οργανωτικούς της στόχους.

Όμως, μη φανταστεί κανείς, ότι με το πάτημα ενός κουμπιού θα αλλάξουν όλα, από τη μία στιγμή στην άλλη. Θα απαιτηθεί πολύ μεγάλη προσπάθεια, κυρίως για να γιατρευτεί ο μεγάλος ασθενής που είναι το Ελληνικό Δημόσιο, και επηρεάζει βαθύτατα τη λειτουργία των επιχειρήσεων και τη ζωή των πολιτών. Οι πληγές που άνοιξαν είναι βαθιές και η επούλωσή τους απαιτεί προσήλωση, χρόνο και υπομονή.

Σας ευχαριστώ πολύ.